

det, at Lovgivningen naturligvis betragter det som en Forsømmelse ikke at melde sig efter Proklama. Det kan gerne være, at det er undskyldeligt, at man undlader det, det kan ogsaa være undskyldeligt, at man ikke gør Stridt til at afbrøde Præskriptionen, naar man ved med sig selv, at der er betalt Renter af Pengene hele 20 Aar igennem, men Lovgivningen maa fra sit Standpunkt dog vel betragte det som tilregnelig Forsømmelse ikke at melde sig efter Proklama, thi hvis den ikke gjorde det, vilde der ikke være Mening i Institutionen, saa vilde det staa som noget uforvarsligt, at Folk mistede deres Ret, fordi de ikke melde sig efter et Proklama. Det tror jeg ikke egentlig er Grunden til den Forskel, der gøres i den Henseende; naar jeg skal sige, hvad jeg mener Grunden er, antager jeg, at det snarere er den, at man mener, at naar et Bo er under Skifteforvaltning, vil Skifteforvalteren have at henvende sig til Pantkøbereren, han kan jo se, at der hviler en Pantret paa Ejendommen, og saa vil han kunne ordne Forholdet ved at henvende sig til Pantkøbereren, som han i Reglen vil kende eller let kunne saa at vide hvem er. Men det er ikke saa meget det, som man anførte denne Parallel for, den anførte man egentlig mere for at godtgøre, at Lovgivningen ikke kan gaa ud fra det som noget begrebsmæssig nødvendigt, at Pantretten maa falde bort, naar Fordringen falder bort. Og med samme Ret kan man ogsaa pege paa Haandpantet, som den ærede Mindretalsordfører gjorde. Selv om der er mange Tilfælde, hvor man maatte kan sige, at der ikke bestaar nogen personlig Fordring ved Siden af Haandpantet, f. Eks. ved Laan paa Assistenthuset, ved Laan hos Pantelaanerne og deslige, hvor Pantkøbereren ofte slet ikke kendes, er der paa den anden Side ogsaa mange Tilfælde, hvor der virkelig bestaar en personlig Fordring, maatte endogsaa en skriftlig Gældsforpligtelse, der sikres ved Haandpant, og der kan man med samme Ret pege paa Haandpantet og sige, at det viser, at Lovgivningen paa ingen Maade vedkender sig den Anstuelse, at Pantretten nødvendigvis maa falde bort, naar Fordringen er borte. Pantretten bør efter min Formening ikke falde bort, undtagen naar dens Djemed er naaet, og det er at sikre Gældens Betaling, men det Djemed er ikke naaet, fordi en Præskriptionsfrist er udløben. Derfor forekommer det mig, at efter hele den Opfattelse, som jeg nu mener er den herstende med Hensyn til Pantebrev i fast Ejendom, vilde det være unaturligt at gaa den Vej,

at lade Præskriptionen indvirke paa Pantretten.

Formanden: Det ærede 8de kongevalgte Medlem har Ordet for en kort Bemærkning.

Rump: I Anledning af enkelte Bemærkninger af den højtærede Justitsminister skal jeg kun udtale, at jeg ikke gerne vilde have, at det skulde staa, som om jeg ser saa diametralt modsat paa Tingene, som den ærede Minister synes at mene, eller i det mindste hans Ord kunde give Anledning til at tro. Den højtærede Minister mente nemlig, at jeg saa fra et noget forældet Synspunkt paa Tingene, idet Ministeren gjorde gældende, at for ham var Pantretten Hovedsagen, det, om hvilket det drejede sig. Det er ender jeg ogsaa tilfulde. Ved et Laan i fast Ejendom er Pantretten, Pantet, for saa vidt Hovedsagen, som det er det, der i Almindelighed betinger hele Laanesagen; det er under Hensyn til Pantet, at Laanet bliver givet og faar Lov til at henstaa uoplagt, saa længe Kreditor ikke selv har Brug for Pengene og finder den fornødne Sikkerhed at være til Stede. For saa vidt er jo ganske vist Pantretten Hovedsagen, og derfor spiller Pantebrevsomsætningen ogsaa en meget stor Rolle. Men Pantretten er for saa vidt ikke Hovedtingen, som den kun er til Fjeldbestigelse af den personlige Fordring. (Afbrudelse af Justitsministeren (Stellermann)). Det er meget rigtigt, men saa er det jo Spørgsmaalet, om enhver Omstændighed, der bevirker, at den personlige Fordring falder bort, skal medføre, at Pantretten falder bort eller ikke, og der er det, at det forekommer mig, at for saa vidt angaar Præskriptionen, navnlig naar der er saa lang Præskriptionsfrist, som der her er foreslaaet, og naar den regnes fra Forsaldstiden, er det et Spørgsmaal, om det er hensigtsmæssigt, at Pantets Gjer, hvad enten han er Debitor for en personlig Fordring eller en anden er det, maa have Ret til at gøre gældende: Du har ikke mere den personlige Fordring overfor Debitor, og derfor er Pantretten falden bort.

Til Supplering af mine Bemærkninger om Panteregistrene om, hvor lidt man kan se deraf, skal jeg berøre en tilfældig lille Meddelelse, jeg fik for 8 Dage siden. Det har vist sig ude paa Amager ved en fast Ejendom, at et Folie var ganske blankt, og gik man saa langt tilbage, som Registret, Skøde- og Panteprotokollerne gik tilbage, fandt man intet tinglæst Dokument med Hen-